

Φανατισμένη δεν είμαι / No es que quiera obsesionarme

Φανατισμένη δεν είμαι

όμως πότε

θα πάψω πια ν' ακούω

ειδήσεις παράλογες και βίαιες

(διείσδυση σε όλες τις εγκοπές)

σε όλους

και σε όλες

Πότε

θα πάψω πια να διαβάζω

για γυναικοκτονίες αδιευκρίνιστες

(για ύποπτες μορφές σε καμιόνια μαύρα)

Η ελπίδα σκοτεινιασμένη

Μαύρο το μέλλον

Πότε

θα πάψω πια να πληροφορούμαι

νούμερα και στατιστικές

(Με περισσότερα χρόνια καταδικάζεται ένας κλέφτης

παρά ο φονιάς που σκότωσε τη γυναίκα του

αν υπάρχει υποψία απιστίας)

Πότε

θα πάψω πια να μαθαίνω

λεπτομέρειες των φόνων

(μαχαιρωμένη 57 φορές)

Βιασμένη

Κακοποιημένη

Πότε

θα πάψω πια να εικάζω,

στη σκέψη του βλέμματός τους,

την αθωότητα και την άγνοια

Πότε

θα πάψω πια να πιστεύω

πως γυναίκα σημαίνει απάρνηση

(μη βγαίνεις, μη ντύνεσαι, μην είσαι)

Πως αν τολμήσεις ν' αντισταθείς

σε υποχρεώνουν σε σιωπή

σε χτυπούν, σε σκοτώνουν

και στο τέλος

σε ενοχοποιούν

Όχι. Φανατισμένη δεν είμαι

όμως πώς

να πάψω πια να σκέφτομαι

πως εκείνοι οι νικηφόροι φονιάδες

(που άντρες δεν λογίζονται)

περπατούν πάνω στην ίδια επιφάνεια

κι αναπνέουν το ίδιο οξυγόνο

Νιώθω πως ένα δάκρυ
θα κυλήσει, μα αντ' αυτού
μέσα βαθειά, κάτι σκληραίνει
Ο βράχος της πίστης,
λάβα που στερεοποιήθηκε,
ενώ να εκτιναχτεί θα έπρεπε
κι όλα στο διάβα της να τα κάψει
μα τούτο για να γίνει
λίγη τρυφερότητα χρειαζόταν παραπάνω...
Πώς αλλιώς
να αποτινάξω τότε
ετούτη την τραχυμένη απελπισία
για να μη σχίζει τα μέσα μου
όπως έκαναν μ' εκείνες
Με όλες τους...
Πώς έγινε κι αποξενωθήκαμε
απ' την ψυχή μας τη συλλογική;
Πότε... πώς...
Για το τι και το πού
αμφιβολία δεν χωρά:
Εδώ και τώρα
εδώ και τώρα
Πότε

θα πάψω πια να νιώθω

πως εδώ και τώρα

δεν μας αξίζουμε.

Πιλάρ Ροντρίγκες Αράντα, Φανατισμένη δεν είμαι

/ *No es que quiera obsesionarme*

* Η Πιλάρ Ροντρίγκες Αράντα ασχολείται με την τέχνη του βίντεο, είναι ποιήτρια και ακτιβίστρια. Το ποίημά της Φανατισμένη δεν είμαι παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο 3ο Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης Γυναικεία Κραυγή, στις 13.03.2013 στο Instituto Cervantes των Αθηνών.

Η μετάφραση του ποιήματος από τα ισπανικά έγινε από την Έλενα Σταγκουράκη.

Σχολιάσαμε και σημειώνουμε τα παρακάτω:

«...άνδρες δε λογίζονται...»

«Η ποιήτρια κατορθώνει να εκφράσει την απόγνωση από τα τόσα περιστατικά βίας κατά των γυναικών σε όλο τον κόσμο. Συγκινεί και εξοργίζει»

Ζένια Μωραΐτη, Β3

«Τα ρητορικά ερωτήματα *πότε..., πως ...*, εκφράζει την αγανάκτηση και την αγωνία όχι μόνο τη δική της αλλά και του αναγνώστη»

«Επίσης, ο μεταφορικός λόγος της ποιήτριας προκαλεί τα συναισθήματα του αναγνώστη»

«Πολλά παραδείγματα εκμετάλλευσης και απαξίωσης του γυναικείου φύλου»

Αγγελική Καρμίρη, Β3

«...αγανάκτηση, φόβος και απόγνωση από τη βία κατά των γυναικών. Πότε... πότε... πότε.... Πως;»

Ιωάννα Λεοντάκη, Β3

«... αδιανόητο ο κλέφτης να τιμωρείται περισσότερο από τον φονιά γυναίκας»

« Στερεότυπα τα **ΜΗ** για την γυναίκα. Σκληρό η γυναίκα να σημαίνει απάρνηση

(μη βγαίνεις, μη ντύνεσαι, μην είσαι)»

«... έλλειψη κατανόησης από τους άνδρες.»

« Τέτοια άτομα δεν αξίζει να λέγονται άνδρες και να αναπνέουν το ίδιο οξυγόνο με τους υπόλοιπους ανθρώπους»

«Τα παραδείγματα συγκλονίζουν:57 μαχαιριές...»

Κωνσταντίνα Λεοντάκη,Β3

«Με παραστατικό τρόπο η αγωνία και η απόγνωση των γυναικών στη Λατινική Αμερική»

«Δεν είναι η μόνη που έχει αυτές τις σκέψεις»

«Κάνει αίσθηση η επανάληψη του πότε»

Βαγγέλης Σιδερόπουλος,Β3

«Εκμετάλλευση του γυναικείου φύλου. Απογοήτευση και απελπισία»

Εφραίμ Βολιτάκης,Β3

«Ο μεταφορικός λόγος- να αποτινάξω ετούτη την τραχυμένη απελπισία για να μη σχίζει τα μέσα μου- και το α' πληθυντικό πρόσωπο τονώνουν το συναίσθημα»

Χάρης Μακράκης,Β3